



CARUSELUL CUVINTELOR

ȘCOALA
"GHEORGHE
ZAMFIRESCU"

FOCSANI

ANUL 1, NR. 3, OCT. 2012

Profesori coordonatori :

Anișoara Pițu
Iulia Prescornițoiu
Petria Dolia

Colaboratori:

prof. Elena Sorinela Bălan
prof. Gheorghe Zaiț
prof. Daniela Sporea
bibliotecar Gabriela Harea
Laura Moisa, studentă
Cristiana Dochioiu, studentă

Tehnoredactare și grafică:

prof. înv. Petria Dolia

**Mulțumim pentru desenele
trimise de elevii:**

Bianca Tăzlăuanu
Gabriel Bănică
Oana Nicole Stoican
Monica Mocanu
Ana Maria Apostu
Larisa Elena Bucă
Florin Mihalache
Raluca Bălan
Săndel Ene
Mara Stamatini
Florin Manolache

**Mulțumim pentru fotografiile
trimise de:**

Elena Sorinela Bălan
Denis Dîrdală
Andrei Stoian
Ana Maria Tofan
Laura Moisa
Cristiana Dochioiu

PAGINA INVITAȚILOR

Arc peste timp!

Fascinată de inițiativa unor oameni cu adevărat deosebiți, de a lansa în acest format o nouă revistă școlară și mai ales de invitația măgulitoare de a așterne în paginile ei câteva rânduri sau gânduri, am dat curs cu plăcere și mai ales cu recunoștință.

Anul 1980, pierdut în negura timpului, a însemnat cotitura radicală în



viața mea profesională, căci atunci am venit în Școala Nr. 10, școală al cărei prestigiu era deja de mult recunoscut prin prestanța și prestația unor dascăli cu multă experiență și dăruieți meseriei. Am venit un număr mare de cadre didactice, majoritatea foarte tineri și am preluat ștafeta de la cei care au plecat și au format colectivul Școlii Nr 9, înființată în același an și pe care eu am purtat-o timp de 30 de ani în această școală.

Prof. Sorinela Elena Bălan

Și ce ștafetă am preluat!!!

Erau reguli și principii mobilizatoare, care nu-ți permiteau să le încalci sau să stai deoparte. Și nu puteai să stai deoparte, căci puterea exemplului

Înaintașilor era mare, dorința de afirmare era mare iar climatul în care se lucra era deosebit, susținut probabil și de energia puternică a stejarului secular din fața clădirii. Așa s-a creat o atmosferă familiară, binefăcătoare, care pentru mulți dintre noi a fost un motiv de a ne identifica cu școala. Într-un astfel de climat s-a lucrat ani la rând și copiii care au trecut prin școală se formau pe măsură și rezultatele lor erau pe măsură și valoarea lor era pe măsură.

Asta până când.... dar... mai bine, nu!

Să rămână totul o amintire frumoasă, care să-ți mângâie sufletul cu prietenia foștilor colegi, cu recunoștința foștilor elevi, care, după ani întregi, acum oameni în toată firea, cu responsabilități mai mici sau mai mari, mulți dintre ei cu responsabilitatea supremă de a fi părinți, revin la școală pentru a se întâlni cu foștii profesori, cu fosta lor învățătoare. Ce profesiune nobilă, pentru care, înainte de toate, trebuie să ai har!

Vremurile s-au schimbat, oamenii s-au schimbat, copiii s-au schimbat, dar, totdeauna va exista un grup de oameni cu adevărat deosebiți (chiar și numai trei!) care să preia și să ducă mai departe ștafeta înaintașilor și căroră eu le mulțumesc sincer.



Prof. pensionar Elena Sorinela Bălan - fost director adjunct al școlii

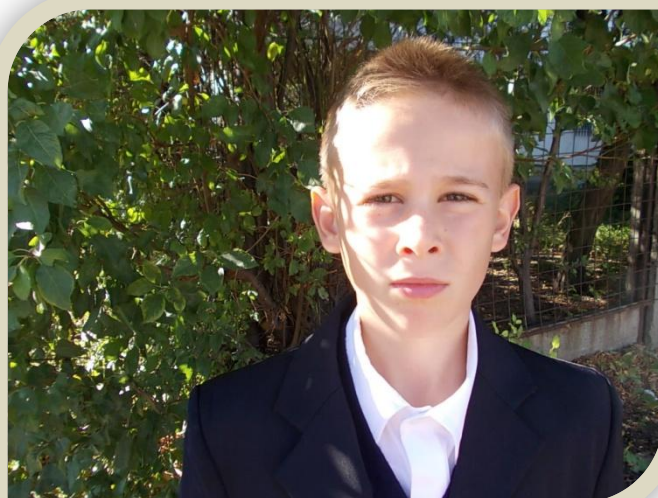
Nota redactiei: Doamna Sorinela Bălan este unul dintre cei mai respectați profesori ai acestei școli, înzestrată cu o atât de multă delicatețe, noblețe, modestie și frumusețe sufletească, încât cuvintele nu le pot cuprinde.

DEBUTURI TIMIDE

Vacanță de vis

În această vară pot să spun că am avut o vacanță de vis. Ce frumos m-am distrat timp de trei zile la mare, ca și când aș fi avut un bilet întreg de vacanță.

Diminețile însorite începeau cu întâlnirile pe plajă, acolo unde i-am cunoscut pe cei care urmau să-mi devină prieteni chiar din prima zi.



Jocurile în apă, lecțiile de înot, nisipul fierbinte, scoicile care ne masau tălpile, dar și conversațiile dintre noi, au făcut ca totul să pară fantastic. Uneori uitam chiar și de părinții noștri, care, la rândul lor, discutau vrute și nevrute.

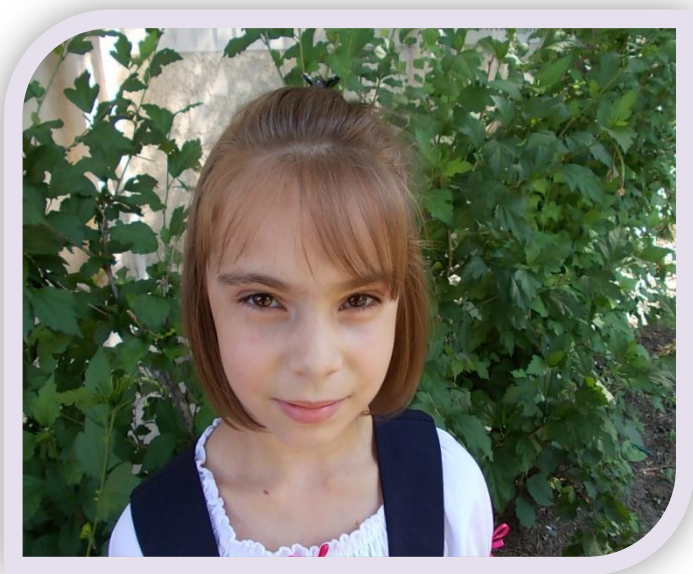
Nu au lipsit nici serile răcoroase, când ne-am plimbat pe faleză, urmărind câte un pescăruș rătăcit deasupra noastră, sau ascultând sunetul lin de chitară care se auzea în depărtare. Uneori mi se părea că nopțile erau tot zile.

Așadar, ce poate fi mai frumos decât compania prietenilor, briza mării, plaja însorită, baia în mare, cântecul de chitară, într-un cuvânt, o vacanță de vis !

Denis Dîrdală, 9 ani
Prof. Petria Dolia

La librărie

Într-o frumoasă zi de toamnă, după ce am început școala, doamna învățătoare ne-a înmănat o listă cu rechizitele necesare clasei a III-a. Am rugat-o pe mama să mergem împreună la librărie, să-mi cumpăr rechizitele.



- Bună ziua, doamna vânzătoare! Aveți toate rechizitele de pe această listă? Întreabă mama.

- Avem tot ce vă trebuie. Ne-am aprovizionat cu foarte multe obiecte necesare elevilor la începutul anului școlar.

- Aveți și cărți de povești scrise de Ion Creangă?

- Desigur! Dacă doriți cartea de povești și toate aceste rechizite, vă costă în total o sută de lei.

Mama a achitat toate cumpărăturile și am plecat spre casă. Abia așteptam să citesc din cartea cumpărată povestea “ Fata babei și fata moșneagului.”

Cu lumea minunată a poveștilor ne delectăm și în orele de lectură. Este o bucurie pentru noi această oră. O așteptăm cu mare interes de fiecare dată în ziua de luni, când este prinsă în orarul clasei noastre.

Andreea Teișanu, 9 ani

Prof. Petria Dolia

Sfârșit de vacanță

Vacanța de vară a trecut cu zilele ei toride în care soarele, cu razele lui strălucitoare, dogorea întreaga natură. Au fost puține zile înnorate, când norii amenințau cerul plumburiu, iar păsările zgribulite ciripeau vestind sosirea ploii.

Vacanța de vară mi-am petrecut-o în mare parte la munte, unde susurul apei limpede de izvor, aerul curat, pădurea de brazi falnici, ciripitul păsărelor ne-au însoțit în joaca noastră de copii.

Revenind în orașul natal, mi-am întâlnit colegii și prietenii în parc. Zilele au trecut și a început să-și facă prezența toamna, cu fiecare frunză îngălbenită, căzută la pământ și cu zilele din ce în ce mai scurte.



Ce frumoasă a fost vacanța mare!

Bine ai venit, nou an școlar!

Ana Roberta Luca, 9 ani
Prof. Petria Dolia

Vacanța mare

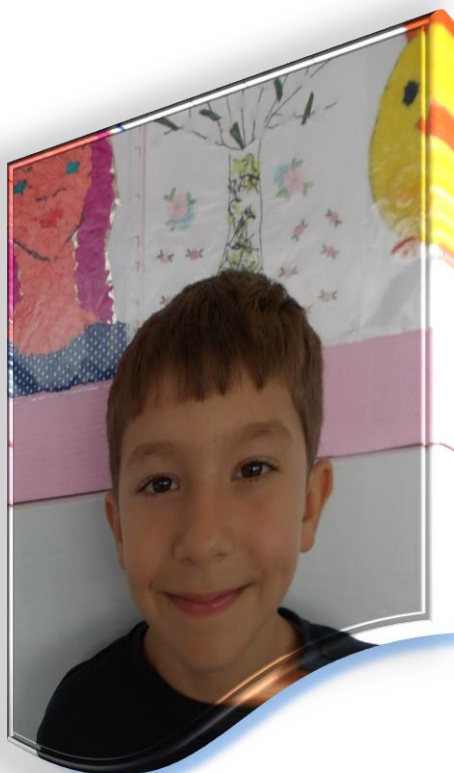
În vacanța de vară am mers la Brașov, cu familia și cu niște prieteni.

Într-una din zile, ne-am întâlnit cu un alai de domnițe, de cavaleri și muzicanți. Erau îmbrăcați în costume de epocă iar cavalerii în armură. Eram fermecat de tot ce vedeam; parcă pășisem într-o lume de poveste.

Foarte încântați i-am urmat și astfel am ajuns la porțile Cetății Brașovului. În toată cetatea era o atmosferă medievală. Peste tot erau oșteni care trăgeau cu arcul, cavaleri în zale care luptau cu săbii și scuturi, domnițe care dansau. Sub zidurile cetății se întreceau cei mai pricepuți și mai curajoși cavaleri. Am urmărit cu sufletul la gură acest turnir: aruncarea cu lancea din fuga calului, luptele cu săbii. Nu aș mai fi plecat de acolo.

În următoarea zi ne-am continuat călătoria prin istorie și am pornit cu un autocar supraetajat de la zidurile de apărare, de la poalele Tâmpei, prin tot Brașovul. Pe tot parcursul călătoriei am fost însoțiți de o voce care ne-a vorbit despre toate monumentele și locurile importante ale orașului.

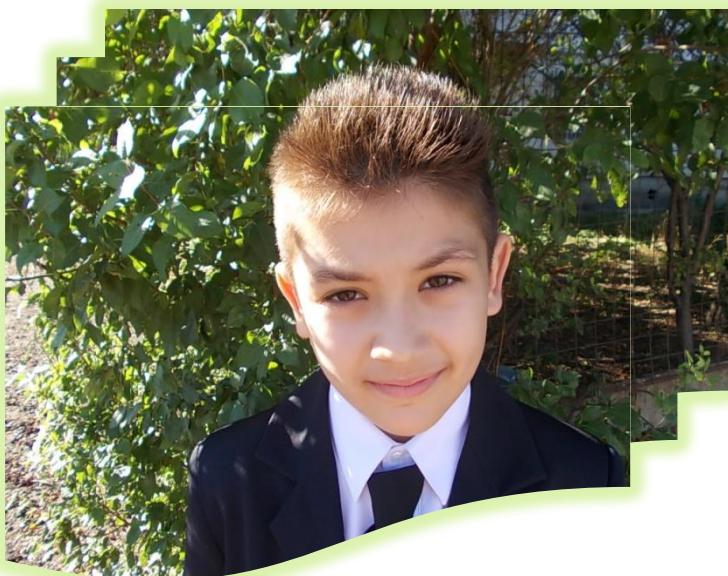
Am petrecut niște zile minunate și am rămas cu amintiri plăcute și interesante.



Andrei Stoian, 9 ani
Prof. Petria Dolia

Pădurea – plămânul planetei

Când spun “pădure” mă gândesc mai întâi la copaci, la flori, apoi la păsări, la animalele mari și mici care se adăpostesc în mijlocul ei.



Pădurea înseamnă natură, natura înseamnă viață, viața înseamnă a trăi, a respira. Natura respiră cu ajutorul copacilor din pădure. Pădurea are un rol foarte important în viața noastră, deoarece copacii consumă dioxidul de carbon și elimină oxigenul necesar vieții pe pământ. Fără păduri n-am avea oxigen, iar fără oxigen am muri.

De aceea, noi, oamenii suntem datori să ocrotim natura, pădurile și de-a lungul vieții noastre să plantăm măcar un copac, pe care să-l îngrijim cu drag.

Angel- Andrei Radu Mierlăcioiu, 9 ani
Prof. Petria Dolia

NU SEMAN NIMANUI

Ca toți, dar ca nimeni...

Inima, inima, planeta misterioasă pe care mi-ar fi plăcut să trăiesc și să mor...

E noapte. Mingea de foc a soarelui s-a rostogolit demult pe dealurile somnoroase. Stau întinsă pe iarba pufoasă și umedă, privind... Un singur gând îmi străbate acum ființa: cine sunt?

Timpul a zburat cu aripile unui șoim, iar eu nu am încă răspuns la această întrebare. Sunt copilul care se împiedică de orice prag, bordură, gard, copilul care pune întrebări "întrebătoare" așa cum obișnuiește tatăl meu să mă alinte sau opusul acestora? Sunt o minte tristă, singură, îmbătrânită în trupul fraged al tânărului din zilele noastre sau un suflet fericit ce va zâmbi chiar dacă universul său e acoperit de perdeaua grea ce susține încercările vieții? Sunt eu oare eroul ce va salva cândva ceva sau pe cineva? Sunt un simplu călător pe acest Pământ? Nu cred!

După atâtea gânduri, gânduri și iar gânduri am ajuns la o concluzie: nu știu cine sunt...Sunt ca toți, dar ca nimeni! Sunt persoana care peste ani și ani, când părul îi va fi învelit de neaua bătrâneții, va privi viața prin ochii luminoși și plini de căldură ai unui copil!

Sunt fericită ca sunt eu, Ana! Sunt unică!

Ana Maria Nedelcu, 14 ani

Profesor: Anișoara Pițu

Fetița din oglindă

Privesc în jurul meu.....Lumina îmi blochează vederea, iar totul e alb...Închid ochii tristă și privesc din nou, însă nimic nu s-a schimbat. Vălul de lumină s-a așternut asupra lumii mele, învăluind totul într-o ceață densă. Rătăcesc singură în lumină, sperând că voi găsi portița de ieșire. Mergând, văd în zare pe cineva care speram să mă ajute. Era o fetiță singură ce rătăcea ca și mine. Nu știu cât putea să mă ajute, dar merita să încerc. Încep să alerg spre ea cât mai repede și văd că și ea alearga spre mine. Era înăltută, iar pe fața-i luminoasă purta un zâmbet firav și mic. Ochii-i sclipeau puternic, dezvăluind puritatea și simplitatea ei. Încerc să o ating, ea face același lucru....Se pare că afta de pe partea cealaltă nu ajunge la mine....

Stau pe loc, gândindu-mă la o soluție....Mă gândesc, dar liniștea asurzitoare îmi tulbura cugetul. Se pare că m-am blocat într-o lume în care eu sunt singură, unică, fetița din geam fiind portița de ieșire. Făcea aceleași gesturi, avea aceeași mimică, aveam totul la fel. Pentru o clipă m-am oprit.

Acea fetiță cu surâs firav și cu acea privire nedumerită mi se părea așa de cunoscută. Da....Mă uitam într-o oglindă și nu-mi venea să râd. Fetița aceea din oglindă eram eu! Atunci mi-am dat seama că sunt unică și că niciodată nu poate fi cineva ca mine. Eu nu semăn nimănui.....

Răsuflu eliberată, închizându-mi ochii....., Eu sunt aceea și nu mai e nimeni ca mine “ îmi spuneam. De ce? Pentru că fiecare e unic în felul lui. EU sunt unică...

Deschid ochii și mă trezesc, iar, în vechea odaie a bunicii mele, în care obișnuia să-mi spună „ Nu uita cine ești și că eu te iubesc! “.



Bianca Tăzlăuanu, 13 ani

Prof. Gheorghe Zaiț

Alina Cristina Pascu, 14 ani
Profesor: Anișoara Pițu

Incunabul

Fiecare om are o anumită personalitate ce nu poate fi copiată. Trupul este oglinda sufletului, iar sufletul este un caracter. Toți suntem diferiți în anumite circumstanțe, însă toți formăm un amalgam...

...Era ora de chimie, soarele strălucea măreț pe cerul de safir, iar vântul își trimitea brizele jucăușe prin clasă. Deși lecția era importantă și doamna profesoară era severă, am fost atrasă de stejarul din curtea școlii. Vântul îi mișca ramurile și frunzele, iar mie totul mi se părea un ritm de dans. Deodată, soarele îmbracă o haină de culori strălucitoare, iar stejarul era pe ringul de dans. Atmosfera era încinsă. Când mintea-mi zbura pe aripile fanteziei și când totul îmi părea paradisiac, profesoara mi-a adresat o întrebare. Desigur, eu nu am răspuns, fiind furată de aerul libertății și al distracției. După câteva minute am

revenit în lumea reală, soarele era pe cer, iar copacul stătea cuminte în curtea școlii. M-am simțit rău că s-a terminat un vis frumos, însă adevăratul rău de abia începea. În clasă era gălăgie, colegii râdeau de neatenția mea, iar profesoara mă privea cu răceală, adresându-mi muștrări bine meritate.

Visarea este un lucru frumos, însă încăpățânarea nu.



Gabriel Bădică, 14 ani

Prof. Gheorghe Zaiț

...Ora de limba română se apropia cu pași repezi și toți eram nerăbdători să aflăm lucruri noi. Așteptam cuminți ca profesoara să intre în clasă și să ne salute. Deodată, mânerul s-a mișcat, iar ușa s-a deschis. Dar ce? Nu era draga noastră profesoară ce ne privea cu ochi blânzi și ne vorbea cu vocea-i caldă. Era o doamnă slăbuță, cu părul

precum abanosul, cu ochii verzi ca smaraldul și buzele înmuiate în sânge. Toți eram stupefiați, însă niciunul dintre noi nu zicea nimic. Așteptam uimiți salutul profesoarei... Însă am așteptat în zadar, profesoara nu a spus nimic. Am observat că nimeni nu reacționează și atunci am încercat să deschid o discuție. De îndată profesoara cea nouă ne-a dat niște exerciții de rezolvat. Voind să demonstrez că nu semăn nimănui, m-am ridicat și m-am opus cerinței acelei doamne profesoare. Aceasta a încercat să mă convingă că ceea ce făceam era greșit, dar nu am vrut să o ascult. În acel moment a intrat în clasă adevărata noastră profesoară, surprinzându-mă în timp ce mă răstearm la cealaltă profesoară. De atunci doamna profesoară de română este supărată pe mine și îmi explică mereu datoria unui suplinitor.

Aceste întâmplări sunt scrise undeva și îmi voi aminti mereu cu drag de ele. Chiar dacă nu sunt fapte bune, omul greșește mult pe drumul deluros al vieții. Am observat de multe ori că mulți dintre oameni vor să-și copieze aproapele, vor să fie asemenea lui, însă m-am convins că acest lucru este imposibil de realizat în totalitate. Fiecare are un caracter și fiecare are o misiune de dus la bun sfârșit în această viață.

Ceea ce sunt în coaja matricei fiecare om are obligația de a fi incunabul.



Oana Nicole Stoican, 13 ani

Prof. Gheorghe Zaiț

Ioana Iacob, 14 ani

Profesor: Anișoara Pițu

Nu semăn nimănui!

Octavian Goga a spus că “Adevăratele poezii încep acolo unde se sfârșesc pe hârtie”, acest aforism fiind o cheie a adevărului. Viața însăși este o poezie pe care o trăim cu trup și suflet, relectându-ne personalitatea în ea. Cuvântul, catedrala sufletului, ne ajută să ne oglindim speranțele în profunzimea vieții.

Inima, o cutie muzicală a viselor, ne ajută să sperăm și să avem credința în noi și în ceea ce facem. Cu toate că suntem diferiți la aspectul fizic, pe toți ne leagă ceva. Avem o motivație pentru care ne iubim, ne urâm sau le facem pe amândouă în același timp.

Iubim persoane diferite, dar sentimentul de a iubi îl purtăm cu toții în suflet. Ne leagă o forță divină, care cu toate că nu o vedem, o simțim. Cu toate că anii i-au îmbătrânit pe unii sau că viața abia începe pentru alții, arde în noi flacăra acelui zâmbet nemuritor și acea poftă de viață ce ne face învingători.

Sunt multe sentimente asemănătoare ce se găsesc în frunzișul vieților noastre, dar fiecare suflet este unic. Nu semănăm nimănui, dar în același timp îmi regăsesc sentimentele în alții. Dumnezeu ne-a lăsat pe pământ deoarece avem rostul nostru și suntem prețioși prin existența noastră. Orice inimă ascunde globul de cristal al sensibilității sau speranței, ceea ce ne face asemănători între noi.

Avem însușiri aparte și sentimente diferite, lucru care ne face deosebiți. Consider că orice pe lume își are locul: și lacrimile, și zâmbetele și viețile noastre.

De multe ori ne preocupă problemele minore și uităm esențialul: trăim și suntem distinși prin simpla noastră prezentă pe pământ. Ne pierdem, ne regăsim, dar de fiecare dată în același loc: în ființa noastră.

Omul poate avea totul, neavând nimic, și nimic, având totul.

Diana Mădălina Bîznă, 14 ani

Profesor : Anișoara Pițu

Omul din oglindă



Monica Mocanu, 11 ani

Prof. Gheorghe Zait

Inima, inima, planeta misterioasă pe care mi-ar fi plăcut să trăiesc și să mor...ești prea departe ca să te aud și mult prea aproape pentru a nu te urma. Ești prea grea pentru a nu te simți și totuși plutești...plutești în întuneric și lumină, plutești mereu....și bați cu putere prea mare, străpungându-mi pieptul sau stai acolo neclintită, în infinita ta plutare.

Fiecare stea cade o singură dată, fiecare zi se pierde în infinit, fiecare lacrimă se usucă și fiecare inimă bate cu alt ritm. Suntem unici, nu semănăm nimănui, decât omului din oglindă. Acea figură pe care o privești zilnic...ești TU!

Te naști o dată.....însă anii se scurg și acum ești acolo, în vechea ta odaie. Stai rezemat pe scaunul de lemn și te uiți încet spre fereastră.....ești singur și bătrân. Părul ți-a încărunțit, mâinile îți tremură și fruntea ți-e brăzdată de greutatea vieții, dar ai aceeași ochi de-odinioară. Nu mai sunt ai mamei, tata a pierit...au rămas doar ai tăi. Ești doar tu și îți asculți inima; bate și tace, se mișcă și stă. Lași privirea-n jos, rostind șoptit cuvintele: „ inima, inima, planeta misterioasă pe care mi-ar fi plăcut să trăiesc și să mor”, apoi te stingi și te pierzi în infinit, ca orice zi trecătoare.

Ruxandra Ioana Nedelcu, 14 ani

Profesor : Anișoara Pițu

Noapte violetă și purpurie

Orașul era învelit într-o pânză albă de vară timpurie ce pulsa amintiri dintr-o mixtură de macramé și parfum al teilor. Păsările au venit înapoi și mai străbat încă aerul violet în căutarea cuiburilor în care se odihnesc fluturi cu picioare fililorme și aripi marine pătate de lumină, întinse pe tot infinitul cerului.



Ana Maria Apostu, 14 ani

Prof. Gheorghe Zaiț

din mai multe scânteii pline de electricitate. Pare că pentru o clipă viața noastră este ireală și infinită alături de blocuri, amintiri, ferestre translucide și lumini. Mireasma din aerul verii, plină de petale delicate cu mici nervuri ale parfumului desenate pe ele, devine sîdfie și irespirabilă ca nisipul șters constant de valurile mării.

Întreg orașul era țesut într-un macramé al timpului și poate, alături de alte comune, sate, orașe, țări și lumini ar fi format un ochi dantelat aparținând unui model mult mai complicat decât însuși universul și poate infinit mai mult. Oraș construit cu penseta într-o sticlă gălbuie și negricioasă.

Noaptea se lasă ușor, ca declinul unei cortine de catifea purpurie peste blocurile dantelate cu fațadă de scândură și hârtie ce renunță la conturul lor azuriu de peste zi pentru a fuziona cu orizontul nopții. Orașul devine doar o lumină imensă, fantasmagorică, formată

Larisa Elena Bucă, 14 ani
Profesor: Daniela Sporea

Ploaia

Picăturile netede și pline de lumină izvorăsc din nori și se pierd în văzduhul pătat cu mireasma de praf umed, mucegai bătut, parfum specific ploii. Trecătorii sunt păpuși automate, fugind din calea ploii, de frica stricăciunilor pe care apa le-ar putea presăra printre mecanismele lor fragile. De la fereastra mea, orașul de sticlă verde este presărat cu umbrele.



Am iubit întotdeauna ploaia, poate datorită furtunii de vară în care m-am născut și în care trăiesc încă. Am iubit fiecare particulă de calciu, de cesiu și fiecare toxină ce îmi atingea frenetic pielea în ploile calde de vară. Aceeași iubire am avut-o și pentru prelungirea firească și lichidă a ființei mele, ceaiul. Sentimentele mi se revarsă din corp și se împrăștie ca și cum eu așdeveni o infuzie de plante aromate.

Unele povești nu i-au rezistat ploii. Culorile lor prost imprimate au devenit spălăcite. Ploaia acționează ca un revelator fotografic care, sub lumină roșie, dă viață imaginii.

Larisa Elena Bucă, 14 ani
Profesor: Daniela Sporea

Larisa Elena Bucă, 14 ani

Prof. Gheorghe Zaiț

Viața

Ce este viața? E o lacrimă care se scurge pe obraz ușor, ușor și care poate fi ștearsă oricând, de oricine, e ca un cer cu multe stele, prea multe stele și cu o lună atât de frumoasă, dar care așteaptă soarele în orice clipă, e ca un gând care umblă singuratic în locuri pe care nu le cunoaște, dar care se poate rătăci oricând.



Așa cum pietrele refuză să se miște când apa curge, așa cum brazii refuză să-și piardă frunzele când iarna vine, așa și viața refuză să se lase descoperită de la primele bătăi de inimă.

Oglindirea cerului în lacul inimii își revarsă binecuvântarea asupra iubirii și creează ființei umane stări nebănuite. Atunci viața înflorește și e capabilă să dea naștere la noi gânduri și sentimente.

Toți avem viață, toți avem vise, toți avem nevoie de sentimente și cultură.

Viața mea le are pe toate, dar consecințele acestor avuturi se vor vedea odată cu trecerea timpului.

Florin Mihalache, 13 ani

Prof. Gheorghe Zait

Fără noapte nu poate veni ziua, fără cer nu pot apărea stele, fără soare nu pot crește florile, așa și fără viață nicio inimă nu poate să bată.

Ștefana Camelia Grama
Profesor : Anișoara Pițu

CE ESTE O CREAȚIE POETICĂ?

Noi ne-am gândit și am dat următoarele răspunsuri !

Creația poetică este o lume diferită, ce nu se află în universul pe care îl vedem cu ochii; este o lume minunată în care tainele și misterele pot deveni apropiate nouă.

Este o lume în care numai adevărații poeți știu ce se întâmplă și, prin harul de a face din cuvânt altă lume, alcătuiesc universul scriitorului, pe care nu toată lumea îl poate descifra !

Andrei Apostoae, 13 ani

Creația poetică este acea creație a sufletului în care te poți juca cu frazele, care te determină să ai incertitudini și să pornești de fiecare dată într-o aventură nouă.

Alexandra Voicu, 13 ani

Creația poetică este cel mai bun lucru frumos, inspirat și concentrat ce îl poate dărua un poet, nouă, cititorilor.

Noemi Dragu, 13 ani

Creația poetică este acea creație în care autorul își exprimă sentimentele într-un mod direct, dar și cu sinceritate, descriind un fenomen al naturii, un anotimp, tradiții, sentimente omenești și multe altele contopite în versuri.

Creația poetică, comparativ cu celelalte creații, îți oferă un spațiu destinat visării.

În creația poetică se folosesc numeroase procedee artistice care dau muzicalitate versurilor, deschizând pofta și plăcerea cititorului de a afla cât mai multe mistere ale vieții.



Raluca Bălan, 11 ani

Prof. Gheorghe Zaiț

Figurile de stil sunt nelipsite dintr-o poezie cu rolul de a crea imagini vizuale și auditive trezind în sufletul cititorului emoție.

În general, poeziile sunt structurate în strofe alcătuite din versuri care au, fie aceeași măsură, fie măsuri diferite.

Prin creația poetică, autorul vrea să ne îndrume în mijlocul acțiunii dintr-o poezie. Mai pe scurt, termenul de "creație poetică" poate fi explicat prin metaforele "micșorata, subțiată și nepipăita viață" și "nimicul nepipăit" din poezia "Cuvânt" de

Tudor Arghezi.

Alina Petrescu, 13 ani

Creația poetică este lucrarea minții umane în care autorul redă secvențe din viață și semnificațiile lor. Este lucrarea pe parcursul căreia se iau mai multe decizii cu sufletul, nu cu prejudecățile altora.

Inspirația intervine necondiționat și dă formă creației poetice.

Este precum a avea de ales dintre două căi. Una este mai lungă, alta este mai scurtă. Lăcomia omului, dar și invidia îl stârnesc să ia calea mai scurtă...Dar pe drumul mai lung poți vedea cu ce au greșit acei oameni !



Irina Carnariu, 13 ani

Creația poetică este alinarea sufletului, ea este alcătuită din multă iubire ce îi da sufletului curaj de a merge cât mai departe, pentru a descoperi minunile vieții. Creația poetică este mijlocul prin care putem să ne dăm frâu liber imaginației, prin care putem să transmitem un mesaj pe care nu mulți pot fi în stare să îl înțeleagă.

Sorin Leonte, 13 ani

Săndel Ene, 12 ani

Prof. Gheorghe Zaiț

Voi ce credeți ?

Trecut-au zilele

Frunze subțiri se plimbă lin duse de vânt
Apoi se-aștern ușor, pe rând, pe rând
Pământul rece și vitreg acoperind
Pământ ce-acum e gol și suferind.

Soarele stă-n spatele norilor de fum
Făcând să pară totul gri acum.
Nu-și mai așterne razele de foc
Peste pământul acoperit acum de tot.

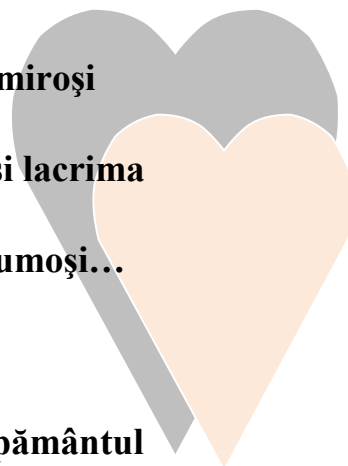
Privesc pe geamul înghețat
Și îmi vine să plâng neîncetat
De dorul acelor clipe de neuitat
Pe care vara odată cu plecarea ei
Le-a luat.



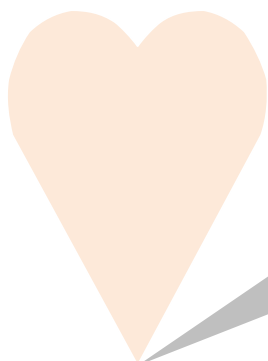
Nicoleta Coșoreanu, 13 ani
Prof. Anișoara Pițu

Te iubesc!

Aș vrea să fiu un nor
Să mă preschimb în ploaie
Și apoi pe trupul tău
Aș vrea să curg șiroaie...



Aș vrea să fiu o floare
Pe care s-o miroși
Aș vrea să fiu și lacrima
În ochii tăi frumoși...



Aș vrea să fiu pământul
Pe care tu pășești
Aș vrea să știi că...
Doar pe tine
Te iubesc!

Andreea Orbeanu, 13 ani
Prof. Anișoara Pițu

O clipă de speranță

Doar noaptea-i veșnic mută și săracă,
Doar freamătul de dor veșnic supus
Și astăzi stă. Așteaptă ca să treacă
Din cer de sus un gând frumos adus.
Sub luna care-n tremur somnoroasă
Așteaptă chipul ei cel mai senin
Pe fața ei ce azi e luminoasă,
Tresare-n murmur zâmbetu-i divin.
Eternitatea-i prinsă-n lanțul vieții
Și clipele frământă-n dor și jale.



Doar zâmbetul, ascunderea tristeții
Stă și lumina gândurilor tale,
Povești uitate îți dezgropi în vise
Îmbrățișând uitarea lor eternă,
Și te gândești în pulbere de stele
Râzând în glasul florilor de pernă.
O lume-nchisă-n ciobul de oglindă
În care rabzi de-o oră și de-o clipă.
Așteaptă și la ceruri îți ridică,
Doar o speranță vreau să ți s-aprindă
De ani buni nu te-am mai văzut



Uitarea însă stă să mă doboare

Și-o lacrimă, nimic nu e pierdut

Pierdută-i calea fericirii tale...

Te văd, te strig și doar din așteptare

Răspunzi ușor în liniște trăită.

Te văd, te simt, iubirea este mare

Dar ești chiar tu, mămica mea iubită!

Acum, uitam că am să-ți dăruiesc

De ani și ani o clipă de speranță

Și azi când tu tresari în viață

Mamă, îți spun un sincer te iubesc!

Ica Dumbravă, 14 ani

Profesor: Anișoara Pițu

Somnorosul

**Obosit de-atâta joacă
Prinse a se odihni oleacă.
Și cum stătea așa,
Văzu primii fulgi de nea.
Se uita mirat la ei
Și-asculța primul imbold: prinde-i!
Când se-ntinse după unul
Micul pui de urs îl apucă pe primul.
Mare-i fu mirarea când,
Uitându-se-n lăbuță,
Nu văzu decât o umbreluță.
Dar când vântul începu s-adie,
Văzu că nu a fost decât o... păpădie.**



Mara Stamatini, 12 ani

Prof. Gheorghe Zaiț

Mihnea Baranovschi, 13 ani

Profesor: Anișoara Pițu

Pană de mătase

Căci slova-mi tremurândă
Din astă carte așteaptă
Să mângâie, să vindece, s-aline
Cu meșteșugita vorbă sau cu șoapta,
Pe cel ce fila i-a citit
Sau lângă piept o poartă.

Și drumuri multe, cititorule, de vei umbla
Și o vei lua cu tine să te însoțească
Cu vorbe setea să ți-o potolească
Parfum de pâine nouă, îți va da
Răcoarea munților în zilele de vară

Cântarea codrilor va fi a ta
Atunci când vei citi din ea în prag de seară.

Și farmece-aș voi să fac
Ca viața ta, țesută precum pana de mătase,
Să o prefac într-o zare de soare
Și cântec de izvoare.

Cu roua aș uda-o să răsară
Vechi înțelesuri – cuvinte resemnate
Precum o salbă de mărgăritare.

Gabriel Sandovici, 13 ani

Profesor: Anișoara Pițu

English for children

Hobbies



Most people have hobbies, activities that make them happy. For example, I love drawing. I like it because it allows me to be creative. I started drawing when I was little. I realized drawing was beautiful, gave me pleasure and a chance for daydreaming.

Another hobby of mine, also very popular, is playing on the computer. Playing on the computer relaxes me very much.

Reading is also one of my hobbies. I like it because it allows me to find many interesting things and to spend my time in a pleasant and useful way.

Do you have hobbies?

Miruna Carp, 11 years old
Prof. Iulia Prescornițoiu

My best friend

My best friend is Anna. She is eleven years old. She isn't very tall. She is thin. She has got brown hair and brown eyes. Anna usually wears jeans and colourful blouses.

Her favourite sport is volleyball and her favourite music is "Burning Love" by Connect-r.

Anna's favourite film is "Shake it up" and her favourite colour is pink. We usually do our homework together. We like playing games every day.

I love my best friend. She is great.



Ana Maria Tofan, 11 years old
Prof. Iulia Prescornițoiu

Pagina profesorului

ȘCOALĂ DE VARĂ

PROIECT EDUCAȚIONAL – “SUNT MÂNDRU CĂ SUNT ȘCOLAR!”

În perioada 4 iulie -31 iulie 2012, am desfășurat cu elevii clasei a II-a E proiectul educațional “Sunt mândru că sunt școlar!”. Din experiența mea și din activitățile extracurriculare, am remarcat disponibilitatea copiilor în a petrece timpul liber într-un mod diversificat și, în același timp, foarte plăcut. Am observat, în timpul deplasărilor făcute alături de copii, ca aceștia nu cunosc pe deplin normele de comportare civilizată, că se plictisesc în timpul vacanței, rămânând singuri acasă cât timp părinții sunt plecați la serviciu. O parte din copii au rămas nesupravgheați o perioadă mai mare de timp, deoarece părinții lor au migrat în țările din Uniunea Europeană, pentru a asigura baza materială a familiei, iar unii bunici nu-și pot însoți nepoții în vizite, în excursii, la vizionarea unor spectacole... decât foarte rar. Copiii sunt lipsiți astfel de o educație sporită în ceea ce privește comportarea în astfel de situații. Prin derularea acestui proiect s-a dorit a da posibilitate elevilor să-și însușească temeinic normele de comportare civilizată, punându-i în situații concrete de viață și de a petrece timpul liber într-un mod cât mai plăcut lor.

Obiectivele specifice ale proiectului au fost:

- Să-și însușească norme de comportare civilizată;
- Să citească lecturi în care sunt prezentate norme de conduită;
- Să stimuleze creativitatea copiilor în realizarea de compoziții literare și artistico-plastice;
- Să dezvolte potențialul artistic al elevilor de nivel primar;
- Să realizeze afișe, pliante, postere, fluturași cu conținut moral-civic;
- Să utilizeze corect formule de politețe în situații concrete de viață;

- Să folosească o exprimare corectă în realizarea mesajelor;
- Să realizeze prietenii cu alți copii din școlile partenere implicate în proiectul derulat în paralel cu Muzeul Unirii, din județul nostru;
- Să împărtășească, altor copii, trăirile și impresiile în timpul activităților propuse și desfășurate atât în școală, cât și în afara ei;
- Să folosească corect limba română ca mijloc de comunicare în redactarea de creații în versuri și proză;
- Să dezvolte atitudini pozitive față de înaintașii noștri, față de eroii necunoscuți ai poporului român.

Activitățile desfășurate au fost următoarele:



a. *Vizitarea muzeului de istorie și arheologie și a muzeului de științele naturii.* **Locul desfășurării:** Muzeul de Istorie și Muzeul de Științele Naturii

b. *“Învățăm din comportarea lor”- lectura unor texte literare.*

Locul desfășurării: Grădina Publică/parc



c. *“La cofetarie”- comportarea într-un spațiu public comercial.*

Locul desfășurării: Cofetăria Teatru din Focșani



- d. „Pe ulițele satului vrâncean” – vizită la secția de etnografie din Crângul Petrești, cu ocazia celei de-a IV-a ediții a târgului de meșteșuguri tradiționale
Locul desfășurării: Crângul Petrești



- e. „ File de epopee. Mărăști – Mărășești – Oituz 1917”. Întâlnire cu veteranii din județul Vrancea
Locul desfășurării: Muzeul Unirii

- f. „Calculatorul- prieten sau dușman?”
Locul desfășurării: în școală, în cabinetul de informatică



- g. „ O dimineață literară”- vizită la Casa memorială “Alexandru Vlahuță” din Dragosloveni
Locul desfășurării: Casa memorială “Alexandru Vlahuță” Dragosloveni



Prof. Petria Dolia

Municipiul Focșani – origini și legendă

Originea orașului Focșani, ca și a celor mai multe orașe din România, este acoperită de întunericul veacurilor trecute. Nici istoria nu ne-a transmis numele întemeietorului Focșaniului, nici nu s-a găsit până acum vreun document contemporan cu întemeierea lui, care să ne poată da un răspuns neîndoielnic în această chestiune. Despre trecutul istoric al orașului se cunosc totuși destule lucruri; numele unor cercetători ca I.M.Dimitrescu, N. Rădulescu, Anton Paragină sau Cezar Cherciu s-au legat de istoriografia locală a acestui oraș.

Amplele lucrări de sistematizare a Focșaniului din anii '70 au prilejuit primele observații arheologice și descoperiri care au integrat orașul în arealul vechilor vetre de locuire umană. Cultura neolitică a Crișului – descoperire făcută în zona platformei industriale sud¹ – cultura dacică și romană sunt atestate pe teritoriul Focșanilor. A fost descoperit un tezaur de monede dacice datând din sec. III-II î.d.H, dar și monede romane imperiale².

Perioada migrațiilor (secolele IV-IX) este și ea reprezentată prin descoperiri ceramice și obiecte de podoabă. Acestea ne dau doar o palidă imagine a locuirii din zonă până în secolul al XV-lea, moment când apar primele documente scrise.

În legătură cu numele așezării există mai multe surse de informații, generând astfel mai multe ipoteze. Unii dau crezare unui călător străin prin Principatele Române la mijlocul secolului al XIX-lea, care a menționat în însemnările sale că orașul ar data din vremea lui Vasile Lupu, domnitorul Moldovei între 1634 și 1653, că l-ar fi construit aici împreună cu Matei Basarab, domn al Țării Românești între 1632 și 1654, ca mărturie pentru urmași a împăcării lor, Focșani desemnând un loc “mărginaș”³.

Alții afirmă că numele ar proveni de la cuvintele „foc și ani”, pornind de la faptul că această așezare a fost mistuită de flăcări de mai multe ori⁴. Cei mai mulți consideră însă că toponimul își are obârșia în numele familiei

¹ BOBI, V. *Contribuții la repertoriul arheologic al județului Vrancea*. București, 1979, p.26

² PARAGINĂ, A. *Aspecte din istoria orașului Focșani*. Focșani, 1981, p.169-170.

³ CAIAN, D. F. *Istoricul orașului Focșani*. Focșani, 1906, p. 6.

⁴ *Ibidem*, p. 29.

Focșa, argumentând că în Evul Mediu denumirea unor localități se lua de la numele moșiei pe care se întemeiau, aceasta purtând, la rândul ei, numele celui care o stăpânea. Această opinie a fost preluată din lucrarea “Arhondologia Moldovei”, publicată de paharnicul Constantin Sion, la 1850, fost și staroste de Putna, în care consemnează : « La statornicirea hotarului țării pe gârla ce au tras-o prin Focșani la întâlnirea domnului Stefan cel Mare acolo, au făcut masă mare și la sfârșitul mesei au ales doi oșteni, unul muntean și unul moldovean și i-au pus să se lupte cu paharele și a biruit moldoveanul și pentru lauda lui au dat numele târgului ce atunce au hotărât a se înființa la hotar – Focșani - că oșteanul se numea Focșa ». Legenda întemeierii localității pare să conțină un sâmbure de adevăr, ea fiind așezată în apropierea unor mari podgorii.



Florin Manolache, 13 ani

Prof. Gheorghe Zaiț

Aceeași legendă, cu mici diferențe, ne este prezentată de către Dimitrie Cantemir în *Descrierea Moldovei* : « Odată s-a iscat sfadă dacă moldovenii sau valahii sunt cei mai mari bețivi. Cei ce se luaseră la sfadă au mers pe podul de la Focșani (la hotarul dintre Moldova și Valahia), unde atâta s-au sfădit amândoi cu paharele până când valahul a căzut jos de prea mult vin ce băuse. Drept plată pentru izbânda lui moldoveanul a fost dăruit de domnie cu boieria »⁵.

Adevărate controverse apar însă atunci când se discută despre data atestării documentare a Focșaniului. O parte dintre istorici și cercetători susțin anul 1546, când, în registrul vamal de la Brașov este menționat, în săptămâna 24-31 octombrie a acelui an, numele unui oarecare Hartan de Fotschein, negustor sau cărăuș, probabil armean⁶.

Mențiunea documentară cu cel mai mare credit istorico-geografic datează de la 25 ianuarie 1575, când numele localității apare scris în actul emis de

⁵ CANTEMIR, D. *Descrierea Moldovei*. București: Editura Minerva, 1973, p.229.

⁶ DUMITRESCU, H. *Cronica Vrancei*. Focșani: Editura DMPress, 2000, p.10.

cancelaria domnului Țării Românești, Alexandru Mircea, care se referă la răsplata pe care o dădea urmașilor marelui clucer Albu, căzut în bătălia de la

Jiliște, la 24 aprilie 1574, pentru vitejia dovedită « când m-a lovit pe Domnia mea Ioan Voievod, cu Moldovenii cu înșelăciune pe la Focșani, când a voit fratele Domniei mele, Ion Petru Voievod, să intre de a fi Domn țării Moldovene. »⁷

Mai toți călătorii amintesc de curioasa alcătuire (concludentă cu identitatea neamului românesc din cel două țări) a orașului Focșani, capitală de ținut, așezat pe Milcov, jumătate stăpânit de Domnul Moldovei, jumătate de cel muntean. Acest orașel – scrie Poulo Bonici, din suita polonezului George Krasinski, sol la turci pe la 1632 – este chiar pe granița Moldovei cu Muntenia, pe care îl desparte un pârâu, sau mai bine zis, o baltă, peste care e clădit un pod de piatră. Atât podul, cât și orașul sunt jumătate a Moldovei, jumătate a Țării Românești.⁸

Pe la 1653-1654, arhidiaconul Paul de Alep este obligat să stea 31 de zile în Focșani, despre care spune că era un oraș mare, nu atât ca populație probabil, cât și ca întindere.⁹

Despre anexarea Ținutului Putnei și stabilirea hotarului dintre Moldova și Țara Românească în 1482 avem mărturia lui Grigore Ureche : « Și a luat Ștefan Vodă Cetatea Crăciunei cu ținut cu tot, ce se chiamă ținutul Putnei și l-au alipit la Moldova. »¹⁰ Nu se amintește numele *Focșani*, dar asociind toate aceste informații cu legenda întrecerii dintre cei doi oșteni, se pot concluziona următoarele :

- În 1482 s-au pus bazele unei așa-numite stațiuni de graniță, în jurul acestui punct ținându-se și dezvoltându-se ulterior satul Focșani, după numele unui ostaș moldovean.
- Exista o localitate cu acest nume în 1574 (Bătălia de la Jiliște).
- Acest târg era alcătuit din două părți care aparțineau Moldovei, respectiv Țării Românești. (1632 – Paulo Bonici)
- În anul 1655, Focșani era un oraș destul de întins (Paul de Alep).

Bibliotecar: Gabriela Harea

⁷ CAIAN, D.F. *Op. cit.*, p.288

⁸ DIACONU, I. *Contribuție la informarea călătorilor străini despre regiunea Milcovia*, în „Milcovia”, an II, (1931) vol.1 p.8

⁹ DIACONU, I. *Contribuție la informarea călătorilor străini despre regiunea Milcovia*, în „Milcovia”, an II, vol.1, Focșani, 1931 p.17.

¹⁰ *Cronicari moldoveni*. București: Editura Militară, 1987, p.29.

PREMIANTII DE IERI, STUDENTII DE AZI

University of Warwick, a new home, a new life

As time passes by, you realize how fast you grow up, how many things you have done in life and how important are the decisions that you take. Now, here I am, as I never imagine I will be, at the University of Warwick, one of the top universities in this country. I must admit that when I arrived I was quite apprehensive about this new experience and felt lost. I did not know what to expect—and I also was uncertain about how should I start a new life.



This time I had my own room which also brought me own responsibilities, new courses which imply a new approach to studying and also different people. In a way, I think I failed to acknowledge the amplitude of the leap. I met a large diversity of nationalities, cultures—and mentalities. It was strange at the beginning because I did not know how to react and also felt a little bit shy. However, the first day of university brought along a lot of new friends from all over the world: Malaysia, France, Germany, Lithuania, UK of course and the list could go on. I found out a lot of things about their culture, customs, reactions, therefore, I learned how to interact with them.

The reason why I chose studying in the UK is the level of academic performance. Students have a lot of opportunities not only after they graduate, but also during university. The techniques and the commitment of the lecturers in teaching, discussing and presenting their work is captivating and it always makes you strive to learn more. Moreover, the learning is not all about learning by rote, as understanding the meaning of the concepts taught. Applications to everyday life is central to the Warwick course.



What differentiates Romanians from the other students here are their communicative manner and their knowledge they have already possess. None of the two would have been possible without the support the teachers from my former school, “Duiliu Zamfirescu”. Not only did the teachers manage to take their teaching to the highest standards

but they also instilled in me the principles of analytical-and constantly taught me invaluable life lessons. I will never forget the extra school activities that were organized in my school. They taught me how to create, communicate, work in a team and also lead. And when I say lead I refer not only to leading others but leading themselves. Should my school not taught me about the importance of these values I would not have been here. I am forever grateful to all those who put all their knowledge to my service- to my teachers.

Cristiana Dochioiu
Student, 20 years old

My idea of college life.

A short story by Laura Moisa

Dear diary, day one, year one: Where do I begin? Oh, right. Clearly I am not the only one to say that the first week of college was terrifying. I still remember how the first day went. I was as nervous as one can get, I found myself in a huge room, surrounded by unfamiliar faces, wondering how I ended up there. And I kept asking myself if I was going to make it through the first year.



Things have changed a lot since then, I have actually made it up to the second year (funny, right?) at the Faculty of Business Administration in English, at ASE Bucharest and I stick to the old saying “so far, so good”. I enjoy every minute of my life as a student here, due to all the useful knowledge earned and thanks to this amazing environment in which I am developing as an individual.

P. S.: I strongly recommend this faculty.

I am very happy with all the subjects I have studied until now, my classmates are great and the teachers really manage to meet our high standards. This year will be a bit busy, since I am also applying to become a member of

the AIESEC organization and trying to get involved in as many projects as possible.

But, as you might have guessed already, student life isn't all about studying all day long. It's about catching a glimpse of the whole "grown-up life", dealing with responsibilities, since you are the only one in charge of your decisions. And, of course, it is about making friends and, yes, the parties. Oh, the good old student parties, there's nothing like them!

To conclude, my advice to all of you out there is to look forward to this experience, because it really is a once-in-a-lifetime thing. And to those who say that high school years are the best? Well, just wait until you get into college. I rest my case.

Laura Moisa

Student, 20 years old



CUPRINS

Pagina invitațiilor, p. 3-4

Debuturi timide

- Vacanță de vis, p. 5
- La librărie, p. 6
- Sfârșit de vacanță, p. 7
- Vacanța mare, p. 8
- Pădurea – plămânul planetei, p. 9

Nu semăn nimănui

- Ca toți, dar ca nimeni, p. 10
- Fetița din oglindă, p. 11
- Incunabul, p. 12-13
- Nu semăn nimănui!, p. 14
- Omul din oglindă, p. 15
- Noapte violet și purpurie, p. 16
- Ploaia, p. 17
- Viața, p. 18

Ce este o creație poetică, p. 19-21

- Zilele-au trecut, p. 22
- Te iubesc! p. 23
- O clipă de speranță, p. 24-25
- Somnorosul, p. 26
- Pană de mătase, p. 27

English for children

- Hobbies, p. 28
- My best friend, p. 28

Pagina profesorului

- Școală de vară, p. 29-31
- Municipiul Focșani – origini și legend, p. 32-34

Premianții de ieri, studenții de azi

- University of Warwick, a new home, a new life, p. 35-36
- My idea of college life, p. 37-38

Cuprins, p. 39

Responsabilitatea pentru conținutul materialelor publicate revine în exclusivitate autorilor și profesorilor coordonatori.



Ilustrația copertei : *Parcul Güell*, Antonio Gaudi

ISSN 2285-2069

ISSN-L = 2285-2069